

ZNAMENÍ BARVY

*Každé písmeno,
každá barva
těchto obrazů
něco znamená.
Jestliže na věci
budeme pohlížet
správným
způsobem a
pocítíme
souvislost, pak*

*budou vyvolány
zcela konkrétní
pocity, které se
mohou stát
zdrojem vnitřní
síly. Je důležité,
že zde nemáme co
dělat s
nezáživými
alegoriemi, nýbrž
s živým výrazem
toho, co každý
(zasvěcenec)
může jako
opravdové
skutečnosti zažít
na astrální pláni.*

Chci říci několik slov o barvě, v jejímž prostředí se uskutečnilo naše shromáždění. Že to je barva červená, má

svůj dobrý důvod. Tato barva, vidíme-li ji venku, tvoří svůj protějšek v nitru, neboť oko má tendenci vytvářet samo ze sebe zelenavě modrou barvu, má-li před sebou barvu červenou: to je vnitřní aktivita oka. U dítěte velmi záleží na tom, jak tělo odpovídá na vnější dojmy. Odkazuji zde na to, co jsem ohledně červené barvy řekl, když byla řeč o výchově. Oko odpovídá na červené okolí tendencí k zelenomodré činnosti a tato vnitřní práce je uklidňující. Proto červená barva v okolí rozrušené děti uklidňuje. Pokud si vzpomenete na to, že pozdější vývojová stadia člověka jsou na vyšším stupni vždy odvozována ze stupně dětství, přijdete na to, proč byla pro místo - které, ač není místem zasvěcovacím, má takové místo svými symboly připomínat - zvolena barva, která v dětském těle vyvolává právě barvu orientovanou k posvátnému. Ne nadarmo se v Bibli říká: Nebudete-li jako děti, nepřijdete do království nebeského. Naše nitro se musí stát tak éterně čiré jako vesmírný éter nahoře, který se nám zjevuje v modři. Výchova k tomu je vyjádřena v červené barvě našeho okolí. Obklopuje-li nás zevně červená, žije v našem nitru barva kontrami. Tím je vysvětlena červená barva ve všech kultických místech esoteriků, zatímco exoterická místa, v nichž se o tajných naukách hovoří zevně a v symbolech, nesou barvu modrou. Rosikruciánský světový názor vyjadřuje onu esoteričnost v červené barvě. Pokud by měl být tento prostor utvářen zcela ve smyslu rosikruciánského světového názoru, musely by se nahoře klenout ještě modré oblouky.

Co ovšem znamenají ony dva sloupy rosikrucianů? Po- kud chceme vysvětlit tyto dva sloupy, které zde stojí před námi, musíme vycházet z takzvané zlaté pověsti. Ta říká:

Když Set, syn Adamův - který postoupil na místo Ábela - byl k tomu zralý, směl nahlédnout do ráje, směl projít kolem anděla s plamenným mečem, do míst, z nichž byl člověk vyhnán. Tu spatřil Set něco velice zvláštního. Spatřil, jak se dva stromy, strom života a strom poznání navzájem ovíjejí. Z těchto dvou spojených stromů dostal Set tři semena, vzal je s sebou a vložil je do úst svému otci Adamovi, když zemřel. Z Adamova hrobu pak vyrostl mohutný strom. Mnohému, kdo měl psychické smysly, se tento strom ukázal jakoby zářící ohnivým žářem a tento žár se pro toho, kdo dokázal zřít, svinul v písmena J B, počáteční písmena dvou slov, jež zde vyslovit nejsem povolán, jejichž smysl však je: *Ját jsem, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž přijítí má.* Tento strom se rozdělil na tři články. Set z něj vzal dřevo a to bylo nejrůznějším způsobem použito v evoluci světa. Byla z něj udělána hůl; kouzelná hůl Mojžíšova, říká pověst. Bylo to totéž dřevo, z něhož byly vytvarovány trámy Šalamounova chrámu. Zde zůstaly tak dlouho, dokud lidé neporozuměli starým tajemstvím. Pak bylo

dřevo vhozeno do rybníka, v němž byli vždy v určitou dobu uzdravováni chromí a slepí. Když z něj bylo opět vyzvednuto, vytvořilo most, po němž šel Spasitel, když se vydal na cestu ke kříži. A konečně byl, jak praví pověst, i sám kříž, na němž Spasitel visel, udělán ze dřeva tohoto stromu, který vyrostl z Adamových úst, poté co mu do nich byla vložena semena propletených stromů života a poznání.

Tato pověst má hluboký symbolický smysl. Vzpomeňte si jen na onen proces, na onu proměnu, na niž musí myslet žák, když prodělává čtvrtý stupeň rosikruciánského výcviku: na zhotovení kamene mudrců. Vzpomínáme si, že se přitom jedná o jisté ošetření naší červené krve. Na význam této červené krve myslíme nejen proto, že nás na něj odkazuje Goethův výrok: *Krev zoláštří štáva je*, ale proto, že to okultismus po všechny doby učil. Tak jak se tato červená krev objevuje, je výsledkem dýchání kyslíku. Můžeme na to jen krátce poukázat. Poukážeme-li nyní v pověsti a v Bibli na tak důležitý moment, na opětovné proniknutí Seta do ráje, pak si musíme vzpomenout na to, skrze co se člověk dostal z ráje. Z ráje, starého stavu člověka v lůně vyššího duchovního světa, se člověk dostal skrze následující věc, která je v Bibli naznačena jako fyzický pochod, probíhající paralelně se sestupem. Ti, kdo chtějí porozumět Bibli, se musí naučit brát ji doslova. V Bibli se praví: *a vdechl ve chřípě jeho vdechnutí života, i byl člověk v duši živou*. Toto vdechnutí dechu života byl proces, který je zde vyjádřen obrazně a který probíhal po celé miliony let. Co tento proces znamená?

Ve vývoji lidstva, v utváření fyzického těla byly doby, kdy v lidském těle nebyly plíce, takže ještě nemohl být vdechován kyslík. Byly doby, kdy se člověk vznášel ve více

méně tekutém živlu, kdy měl orgán, určitý druh plovacího měchýře, z něhož se později vyvinuly plíce. Tehdejší plovací měchýř se přetvořil na plíce a my můžeme tento proces přetváření sledovat. Učiníme-li to, pak se ukáže jako onen pochod, který Bible vyjadřuje obrazem: Bůh vdechl člověku dech života a člověk se stal živou duší. Tímto vdechnutím dechu bylo teprve možné vytvoření červené krve. Tak souvisí sestup člověka s vytvoření stromu červené krve v jeho nitru.

Představte si, že by před vámi stál člověk a vy byste mohli sledovat jenom proudění červené krve: měli byste před sebou živý červený strom. O tomto stromu říká křesťanský esoterik: Je to strom poznání. Člověk ho strhl na sebe, okusil z červeného stromu krve. Vytvoření červeného stromu krve, který je pravým stromem poznání: to je onen hřích. A Bůh vyhnal člověka z ráje, aby neokusil také ze stromu života. Máme v sobě ještě jiný strom, který si můžete představit právě tak jako ten první. Tento strom však má krev červenomodrou. Tato krev je látkou smrti. Červenomodrý strom byl člověku vtělen v tomtéž čase jako ten druhý. Když člověk spočíval v lůně Božstva, tu bylo Božstvo v něm schopné splést v jedno to, co znamená jeho život a jeho poznání - a v budoucnosti leží doba, kdy bude člověk skrze své rozšířené vědomí sám schopen proměnit modrou krev na červenou; pak bude v něm samotném pramen pro to, aby modrý strom krve byl stromem života. Dnes je to strom smrti. Tak žije v tomto obraze ohlédnutí zpět i pohlédnutí do časů budoucích!

Vidíte, že v člověku se vzájemně proplétají červený a červenomodrý strom krve. Červená krev je výrazem Já, je tím nižším z poznání Já, modrá krev je výrazem smrti. Jako trest byl k červenému stromu poznání přidán modrý strom krve jako strom smrti. V daleké budoucnosti bude tento strom smrti proměněn v strom života, tak jak původně stromem života také byl. - Představíte-li si člověka, jak před vámi stojí, zakládá se celý jeho život v současnosti na vzájemném působení těchto dvou stromů.

To, že Set směl opět vstoupit do ráje, znamená, že byl zasvěcencem a směl pohlížet nazpět na božsky-duchovní stav, kdy oba stromy byly vzájemně propletené. A tři semena těchto propletených stromů vložil do úst Adamových a z toho vznikl trojdílný strom. To znamená: strom, který z člověka vyrůstá, maňas, buddhi, atma, tyto tři díly, které představují vyšší články člověka, nalézají se v něm jako zárodky. V pověsti je tedy naznačeno, jak v zárodku Člověka, tedy již v Adamovi, je trojnost Božství, jak vyrůstá a jak ji nejprve vidí pouze zasvěcenec. Člověk musí jít svou cestou vývoje. Tato pověst nám vyjadřuje všechny věci, které se odehrály ve vývoji lidstva a které vedou k zasvěcení.

Z poznání, že tento trojdílný strom spočívá v nás, strom věčnosti, který se vyjadřuje ve slovech: *Já(jsem, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž přijítí má, získáváme sílu, která nás dovede dál a vloží nám do rukou kouzelnou hůl. Proto Mojžíšova kouzelná hůl. Proto je dřevo ze stromu vyrostlého z tohoto semene vzato pro chrám moudrosti. Proto je z něj vytesán kříž, ono znamená iniciace, jež znamená překonání nižších článků v člověku třemi články vyššími.*

Tato pověst tak ukazuje, jak zasvěcenec pohlíží na budoucí stav, kdy budou propletené strom poznání - červený strom krve - a strom života - modročervený strom krve - kdy se propletou v člověku samotném.

Nyní si ten, kdo se chce vyvíjet, zapisuje do srdce, co nám oba sloupy - na jedné straně červený sloup, naznačující červený sloup krve; modročervený sloup, naznačující modrý sloup krve - chtějí říci. Dnes jsou od sebe oddělené. Proto stojí v sále vlevo červený a vpravo modročervený sloup. Jsou pro nás výzvou, abychom překonali současný stav lidstva, abychom směřovali naši cestu k bodu, kdy se skrze naše rozšířené vědomí propletou způsobem, který je nazýván: J-B. Červený sloup je označován písmenem J, modročervený písmenem B.

Průpovědi na sloupech vám připomenou, co s těmito jednotlivými sloupy souvisí. Na červeném sloupu stojí slova:

*V čiré myšlence nalezneš
Já, schopné se udržet.*

*Myšlenku změníš-li v obraz,
prožiješ tvořící moudrost.*

*Im reinen Gedanken findest du
Das Selbst, das sich halten kann.*

*Wandelst zum Bilde du den Gedanken,
Erlebst du die schaffende Weisheit.*

Kdo o tom bude meditovat, dává silou své myšlenky svému červenému sloupu krve onu sílu, která vede k cíli - ke sloupu moudrosti.

Sloupu života dává člověk sílu, kterou potřebuje, oddává-li se myšlence, která stojí na druhém, modrém sloupu:

*Pocit zhustíš-li ve světlo,
zjevuješ výtoarnou sílu.*

*Vůli zvěcniš-li v bytost,
pak tvoříš v bytí světovém. 1*

*Verdichtest du das Gefixhl zum Licht,
Offenbarst du die formende Krajt.*

*Verdinglichst du den WiUen zum Wesen,
So schaffest du im Wéltensein.*

První slova směřují k poznání, druhá k životu. Tvarující síla se nejprve „zjeví“, ve smyslu první průpovědi; „magickou“ se stane teprve ve smyslu druhé průpovědi. Vystoupat od pouhé síly poznání k magickému působení spočívá v přechodu od síly průpovědi na prvním sloupu k síle průpovědi na sloupu druhém.

Tak vidíte, jak s ideály a cíly rosikruciánského žáka sou-

1 Český překlad obou průpovědí přejat z knihy Rudolf Steiner: Básně, modlitby, meditace. Vydalo nakl. Michael, Sv. Kopeček, 1999. Pouze poslední verš druhé průpovědi byl opraven v souladu s driginálem: *So schaffest du im Weltensein*. V uvedené knize přeloženo jako: *Pak tvoříš bytí světové* - pozn. překl.

visí právě to, co tyto dva symboly, tyto dva sloupy znamenají. V některých esoterních společnostech bývají také tyto dva sloupy postaveny. Esoterik s tím bude vždy spojovat smysl, který jim byl právě připojen.

Sedm obrazů zdobících sál je symbolickým výrazem pro zcela určité prastaré moudrosti. Tyto obrazy představují takzvaných sedm pečetí prastaré a stále nové moudrosti.

V Janově Apokalypse je o tom také řeč a i tato Apokalypsa je určitým druhem interpretace okultní znakové řeči. Kdo ji studuje, rozpozná také ve vizích pisatele Apokalypsy právě tyto pečete.

Každé písmeno, každá barva těchto obrazů něco znamená. Jestliže na věci budeme pohlížet správným způsobem a pocítíme souvislost, pak budou vyvolány zcela konkrétní pocity, které se mohou stát zdrojem vnitřní síly. Je důležité, že zde nemáme co dělat s nezáživnými alegoriemi, nýbrž s živým výrazem toho, co každý (zasvěcenec) může jako opravdové skutečnosti zažít na astrální pláni.

Prvním obrazem je člověk s ohnivým mečem v ústech. Tento meč - a na tomto jednom ryse záleží - souvisí s jedním vývojovým tajemstvím. Řeč byla odjakživa přirovnávána k meči. To však není jen poetický obraz.

V okultismu je třeba brát všechno doslova. Musíme tomu jen porozumět.

Existuje jistá tajuplná souvislost mezi tím, co žije v naší řeči, co prostřednictvím našeho hrtanu nalézá svůj výraz v našich slovech, a dnešními nižšími lidskými pudy

rozmnožování. Lidská podoba prodělává proměnu. Někteří dokážou již dnes vidět na astrální pláni, co bude v budoucnu fyzicky přítomno. Stav, kterého jednou člověk dosáhne, vidí zřec v takovém obraze jako je první z oněch sedmi. Tento obraz je dnes obrazem astrálním a vyjadřuje evoluční stav fyzického lidského těla v budoucnosti.

Jestliže si tento stav budeme chtít představit, pak si ho musíme myslet tak - musíme si říci: Skrze svou dnešní, nižší reprodukční sílu vykonává člověk produkci ve sféře bezděčného a něvědomého. Skrze rozmnožovací pud může vytvářet formy naplněné hmotou. Existuje ovšem jiná síla v člověku, která mu dosud nedává schopnost vytvářet setrvávající podoby: to je síla jeho řeči. Když zde hovořím, také něco vytvářím. Budete-li sledovat, co se v tomto prostoru děje, zatímco hovořím, pak můžete sledovat vibrující vzdušné vlny. Ty nejsou ničím jiným než slovy přeměněnými v pohyb: jsou pohybem. Takováto slova přeměněná v pohyb byla také v pradávce minulosti tím, co se dnes projevuje v reprodukčním životě. Co je dnes kondenzované, bylo - když to bylo ještě duchem - v pohyb přeměněné slovo. Co dnes může člověk svým slovem konat jen jako pohyb, bude později vpravdě reprodukční silou. Představte si, že byste byli s to přivést má slova v jednom okamžiku ke ztuhnutí, takže by ztuhlé vzduchové vlny spadly dolů, pak byste pro jedno každé slovo našli zvláštní tvar: Pro „a“ jiný tvar než pro „Bůh“; třeba tvar mušle. Když říkám „Bůh“, byly by tady dole jiné tvary, než když řeknu „a“. Okultismus již ukazuje, že všechno, co je kolem nás v podobě fyzických předmětů, tak skutečně vzniklo. Duch Logu zazněl do prostoru a hmota se tvarovala; to další je proces tuhnutí. Co

je dnes kolem nás, jsou tvarovaná slova, je kondenzované Slovo bohů. Síly v nás jsou kondenzované božské síly. Co bylo dříve stvořeno Slovem, je dnes realizováno do přírodních tvarů.

Tak se v průběhu evoluce stane lidský hrtan reprodukčním orgánem. Budeme s to vytvářet nejenom pohyby, ale hrtan se stane opravdovým reprodukčním orgánem. Co je dnes řečí, stane se tím, co bude vytvářet sobě rovné. Hrtan je budoucím, do duchovnosti pozvedlým reprodukčním orgánem; proto u muže již nyní ona paralela ve vývoji pohlaví a vývoji hrtanu. Proměnou hlasu v době pohlavní dospělosti je poukázáno na tvořící sílu, která se jednou vyvine z hlasu člověka. Z řeči vznikne opravdová reprodukční síla, vědomá produkční síla člověka. A jak víte, že duchům, jež byli našimi předky, dáváme jméno duchové ohně, protože byli s ohněm ve spojení takovým způsobem, jako my se vzduchem, tak se budeme při vzestupu vyvíjet opět od ducha vzdušného k duchu ohnivému. Z hrtanu bude proudit nejen ta jedna síla, nýbrž také síla duchů ohně.

To vidíte vyjádřeno na prvním obraze, v ohnivém meči toho, který představuje věčnou, všemi inkarnacemi procházející bytost člověka. Toto věčné v člověku je zároveň oním božsky tvořícím. Je pravdou, že to, co v nás jako věčná bytost prochází inkarnacemi, je stejného druhu jako to, co stvořilo sedmeronásobnou planetární řadu. Proto třímá tento člověk ve své pravici symboly sedmi planet.

Druhý obraz znázorňuje takzvaná apokalyptická zvířata: lva, orla, býka a člověka. Uděláme si o nich určitý pojem, vzpomeneme-li si, že zvíře dnes nemá takovou jáskou duši jako my. Zvíře nemá svou jáskou duši na

fyzické pláni; jednotlivé zvíře se má k Já skupiny jako končetina člověka k celému Já. Proto hovoríme u zvířat o skupinových duších a budete-li po těchto skupinových duších pátrat, najdete je na astrální pláni. Každému bude ovšem jasné, že i člověk prodělal ve svém vývoji stavy, kdy to, co bylo na fyzické pláni, ještě nemělo jáskou duši. Také člověk procházel stavy, kdy měl skupinovou duši. V témže okamžiku - který bývá nazýván lemurickým - kdy duše sestoupila do fyzické tělesnosti, proměnila se skupinová duše v duši individuální. V daleké budoucnosti se člověk opět pozvedne ke stavu skupinové duše, pouze vědomě, ve vyšším smyslu.

Symbolem oné vyšší skupinové duše je *Q druhý obraz*. Jednota v daleké budoucnosti je znázorněna zevními podobami oněch skupinových duší, jež mělo lidstvo dříve. Tyto skupinové duše, z nichž lidská individuální duše vzešla a k nimž se opět navrátí, se dělí na čtyři typické skupiny. Jsou to čtyři skutečné astrální skupiny. Jedna je charakterizována skupinovou duší, jak se ještě dnes vtěluje v rudimentech býčí duše; druhá, jak se vyvíjí v duši lví; třetí jako v duši ptačí; duše, která však člověka pozvedla, dala mu vstoupit do individuality, bývá označována jako Člověk. Z těchto čtyř skupinových duší člověk vzešel, do nich se opět navrátí. Skupinovou duši, která je nejpokročilejší, která je již na astrální pláni individualizovaná jako duše lidská, vidíme na symbolu uprostřed. Je to duše Kristova, symbolizovaná beránkem. Tato duše doplňuje ony čtyři další skupinové duše.

Potom vidíte zde v duze, která to celé v sedmi barvách obklopuje, tvořivý světový princip v druhé podobě. Je to

onen sedmeronásobný tvůrčí princip, který byl účinně základem lidské evoluce, kdy člověk stál dosud na tomto stupni. A co se týká číslic I až XII, které můžeme číst jako cifry hodin na barvách duhy, musíme si vzpomenout, že kdysi byly Země, Měsíc a Slunce jedním tělem.

S touto jednotou souvisí takové stavy, jak jsou zde zobrazeny. Tady byla nutná tato forma kosmického řádu, aby člověk mohl být skupinovou duší. Naše současné členění času souvisí s postavením vesmírných těles. V oné pradávce minulosti, kdy kolem Slunce dosud žádná Země nekroužila, musely být všechny časové poměry jiné. Tenkrát neexistoval den ani hodina. Slunce samotné se ubíralo svou cestou a existoval veliký kosmický ciferník. Ten představoval místa, kterými Slunce procházelo. Hodinová ručička na našich hodinách projde hodinami dvakrát za den; tak také neprošlo Slunce v onom starém kosmickém letopočtu zvěrokruhem jednou, nýbrž dvakrát, během doby světla a zatemnění. Toto dvojí procházení, dvojí průchod těmito zastaveními, se nazývá míjením starších bratrů kosmického řádu. Je to oněch čtyřiadvacet starců Apokalypsy. Proto je uspořádáno něco na způsob kosmických hodin.

Podíváme-li se na dalekou budoucnost, pak vidíte *v šestém obraze* vyjádřeny kosmické, budoucí stavy, kdy člověk bude ve své vnější podobě opět o stupeň výše; vidíme, že Země a Slunce budou opět jeden celek a co bude vyloučeno, bude vyloučeno jako těleso Měsíce. Vzpomeňte si na to, že *Goethe* nazývá to nejvyšší, čeho může dosáhnout, věčným ženstvím. Co v lidské povaze překonává nepotřebné látky, je označováno jako ženské.

Až se Země spojí v jedno se Sluncem, pak se člověk stane sám *sluneční ženou*-, člověk dosáhne sjednocení. Nepotřebná látka je znázorňována jako Měsíc, který leží pod nohama. Co musí ven, až bude Země opět Sluncem, je znázorněno drakem. Ten bude přemožen, až bude Země opět Sluncem.

Třetí obraz ukazuje otevřenou knihu, obklopenou číšiemi a troubícími anděly, obklopenou záplavou světla a barev. Troubící andělé vyjadřují harmonii sfér. Vystupuje-li člověk od astrální pláně k pláni devachanické, prožívá, že záplavy světla a barev astrální pláně jsou prostupovány harmonií sfér. Když to, co lze v astrální pláni vidět jako záplavy světla a jako barvu, začne znít, stane se to výrazem podstaty mentální pláně. Pytagorejská škola označovala tuto harmonii jako hudbu sfér. Také Goethe o ní hovoří, když říká: *Zní slunce dávnou hudbou sfér... a v tónech pro sluch duchový již nový se rodí den!*

Číše představují takzvané koflíky hněvu, to znamená, že člověk dosáhne ducha, který překoná, přetvoří to, čemu se říká hněv. Všechen hněv musí být vyloučen; proto budou vylity nádoby hněvu.

Knihy nemá naznačovat nic jiného, než že člověk sám ve svém vývoji - dokáže-li správně řešit svá tajemství - představuje obraz evoluce světa. Pozná-li to, že člověk je obrazem evoluce světa, pak může sám sebe číst, stane se sám sobě knihou. Pak nastane okamžik, o němž se v Apokalypse říká, že Jan musí pozřít knihu. To dále rozvádí následující pečeť.

Dva sloupy *čtvrtého obrazu* znázorňují navzájem se proplétající červený a modrý strom krve. Oblak je

dnešním vzduchem, který je pouze ovládán hrtanem. Z něj vznikne do budoucna produkční síla člověka, utvářející pevnou hmotu. Nad oběma sloupy krve vykrytalizuje iniciovaný člověk, který pozřel knihu. A člověk v sobě vytvoří sílu, která promění Zemi na Slunce. Tato síla je charakterizována v obličejí, který se zrodil ze Slunce. Až člověk dospěje na takovýto stupeň, bude jeho vidění viděním do astrálního světa. To je vám naznačeno v duze nad sluneční tváří. Tato duha naznačuje sílu, kterou si člověk osvojí, až bude sám kosmicky tvořící bytostí.

Na *pátém obraze* máme bytost, jež přemáhá draka. To je onen budoucí člověk, který vše takzvaně nižší zcela spoutá. Souvisí to s kosmickými stavby, které nastanou právě tehdy, až to, čemu se říká *káma*, bude zašlapáno.

Stav, který nastane, až k ^{První Goetheanum} uvedenému dojde, je symbolizován svátým grálem *posledního obrazu*. Průzračná krychle dole znázorňuje průzračnou diamantovou krychli, která sestává z čirého uhlíku. Až bude člověk tak daleko, že bude uhlík sám používat k výstavbě těla - bez spolupůsobení rostliny - pak vytvoří onu krychli. Tato krychle z krystalizovaného čirého uhlíku je tím nejlepším poukazem na onen budoucí stav Člověka. Tady bude člověk tak daleko, že pozná nejenom tyto tři dimenze, ale i protichůdné kontradimenze: v zrcadlení proto k těmto třem dimenzím směřují tři další dimenze. Tyto kontradimenze znázorňují to, čeho člověk jednou dosáhne, až v duchu překoná vše fyzické. Hada znamenají vývoj směřující vzhůru k vyššímu. V pečeti je to jako světelný obraz naznačeno ve fialově-modravém vinutí. Tento světelný obraz hada znamená obětavou povahu poznání.

Jen tato obetavá povaha smí uchopit kosmickou spirálu v Merkurově holi, která se pak stane ohnivou, která se odvíjí z čirého poznání. Pak se proměňuje na dolů obrácený ryzí kalich. Rostlinný kalich je dnes cudný, namířený volně nahoru; u člověka je tomu naopak. Avšak lidský kalich bude opět cudný, obrátí se směrem dolů - proto je zde grál znázorněn jako kalich obrácený dolů. Ryzí člověk, člověk, jenž se stal nevinným, je znázorněn v holubici. Duha naznačuje sedmeronásobně tvořícího člověka.

Tak je v těchto sedmi pečetích naznačen celý vývoj lidstva. Pozorováním takových obrazů mají být vytvořeny pocity, jichž se musíme domoci a jež samotné představují účinné evoluční momenty.

Programový katalog je obepsán signaturou rosikrucian-ské školy:

E. D. N. I. C. M. P. S. S. R.

To znamená:

*Ex Deo nascimur
In Christo morimur
Per Spiritum sanctum reviviscimus.*

V sedmi pečetích jsou vyjádřena iniciační tajemství; v sedmi sloupech jsou vyjádřena planetárně. Tyto sloupy nesou nebe, to jest: celý vývoj. Motivy hlavic mají ve všech svých jednotlivých rysech svůj zcela určitý význam. Bude-li plasticky pociťovat, jak se horní sklání k dolnímu, budou ve vás vyvolány city, které vás uvědomí o prouděních v dotyčných stavech těchto kosmických těles. Motivy prvního sloupu mají jednoduché sklony a zakřivení. Jejich poz-

rováním je vyvoláno pociťování oněch proudění, které Zemi prostupovaly, když byla vtělena do svého prvního stavu, který je nazýván stavem Saturnu. Proto je to sloup saturnální.

Budete-li pociťovat další vývoj členění motivů při pozorování druhého sloupu - to dolní se rozčleňuje jako semeník rostliny a shora se to člení dolů takovým způsobem, že se to může stát kalichem - pak se ve vás uvolňují pocity, jež odpovídají prouděním, prostupujícím tělo Země, když se nacházela ve stavu Slunce. Proto zde hovoříme o sloupu slunečním. A tak je tomu při pozorování třetího, čtvrtého a dalších sloupů. Přecházíme-li od jednoho k druhému, vyvíjejí se pokaždé jiná pociťovaná proudění.

První polovina vývoje Země má svůj zvláštní charakter díky vlivu Marsu. Nyní, ve druhé polovině, se nachází pod vlivem síly, kterou vidí okultista vycházet z Merkuru. Vývoj Země se proto dělí na dvě poloviny: Mars a Merkur. Necháme-li nyní stranou stav Vulkánu jako určitý druh oktávy saturnálního stavu, objeví se následující řada stavů ve vývoji Země: Saturn, Slunce, Měsíc, Mars, Merkur, Jupiter, Venuše.

U merkuriálního sloupu je motiv Saturnu vetkán do motivu Merkuru. Hadí hůl vychází organicky z předchozího a dále se vyvíjí. A co ze zemských proudění vzniká při dalším vývoji, to pociťujeme při zahloubání se do motivů na dalších hlavicích. U poslední máme opět tvar kalicha.

Tajemství sedmi planetárních stavů naší Země bylo vloženo do pojmenování sedmi dnů týdne. Ty se jmenují:

Jen tato obetavá povaha smí uchopit kosmickou spirálu v Merkurově holi, která se pak stane ohnivou, která se odvíjí z

čirého poznání. Pak se proměňuje na dolů obrácený ryzí kalich. Rostlinný kalich je dnes cudný, namířený volně nahoru; u člověka je tomu naopak. Avšak lidský kalich bude opět cudný, obrátí se směrem dolů - proto je zde grál znázorněn jako kalich obrácený dolů. Ryzí člověk, člověk, jenž se stal nevinným, je znázorněn v holubici. Duha naznačuje sedmeronásobně tvořícího člověka.

Tak je v těchto sedmi pečetích naznačen celý vývoj lidstva. Pozorováním takových obrazů mají být vytvořenyacity, jichž se musíme domoci a jež samotné představují účinné evoluční momenty.

Programový katalog je obepsán signaturou rosikruciaánské školy:

E. D. N. I. C. M. P. S. S. R.

To znamená:

Ex Deo nascimur

In Christo morimur

Per Spiritum sanctum reviviscimus.

V sedmi pečetích jsou vyjádřena iniciační tajemství; v sedmi sloupech jsou vyjádřena planetárně. Tyto sloupy nesou nebe, to jest: celý vývoj. Motivy hlavic mají ve všech svých jednotlivých rysech svůj zcela určitý význam. Bude-li plasticky pociťovat, jak se horní sklání k dolnímu, budou ve vás vyvolányacity, které vás uvědomí o prouděních

v dotyčných stavech těchto kosmických těles. Motivy prvního sloupu mají jednoduché sklony a zakřivení. Jejich pozorováním je vyvoláno pociťování oněch proudění, které Zemi prostupovaly, když byla vtělena do svého prvního stavu, který je nazýván stavem Saturnu. Proto je to sloup saturnální.

Budete-li pociťovat další vývoj členění motivů při pozorování druhého sloupu - to dolní se rozčleňuje jako semeník rostliny a shora se člení dolů takovým způsobem, že se to může stát kalichem - pak se ve vás uvolňují pocity, jež odpovídají prouděním, prostupujícím tělo Země, když se nacházela ve stavu Slunce. Proto zde hovoříme o sloupu slunečním. A tak je tomu při pozorování třetího, čtvrtého a dalších sloupů. Přecházíme-li od jednoho k druhému, vyvíjejí se pokaždé jiná pocitová proudění.

První polovina vývoje Země má svůj zvláštní charakter díky vlivu Marsu. Nyní, ve druhé polovině, se nachází pod vlivem síly, kterou vidí okultista vycházet z Merkuru. Vývoj Země se proto dělí na dvě poloviny: Mars a Merkur. Necháme-li nyní stranou stav Vulkánu jako určitý druh oktávy saturnálního stavu, objeví se následující řada stavů ve vývoji Země: Saturn, Slunce, Měsíc, Mars, Merkur, Jupiter, Venuše.

U merkuriálního sloupu je motiv Saturnu vetkán do motivu Merkuru. Hadí hůl vychází organicky z předchozího a dále se vyvíjí. A co ze zemských proudění vzniká při dalším vývoji, to pociťujeme při zahloubání se do motivů na dalších hlavicích. U poslední máme opět tvar kalicha.

Tajemství sedmi planetárních stavů naší Země bylo vloženo do pojmenování sedmi dnů týdne. Ty se jmenují:

sobota	den Saturnu	Saturday, Samedi, Samstag
neděle	den Slunce	Sonntag
pondělí	den Měsíce	Montag, Monday
úterý	den Marsu	Mardi neboli Ziu, Tuesday, Dienstag
středa	den Merkuru	Mercredi, (Mittwoch je profánní jméno)
čtvrtek	den Jupitera	Jeudi, Thor, Donar, Thursday, Donnerstag
pátek	den Venuše	Vendredi, Freya, Freitag

Jména dnů týdne jsou hluboce symbolická. V jejich sledu vidíme něco, pročez mohli zasvěcenci říci: Myslete na to, že jste byli začleněni do živoucí evoluce času. Tak nás to nejvyšší učí rozumět tomu nejbližšímu, co máme bezprostředně kolem sebe.

Ve sloupech má být naznačena myšlenka evoluce lidstva. Je vyjádřena tak, jak byla vždy v okultní řeči znaků vyjadřována. Místa okultismu byla symbolicky členěna a utvářena. Ve tvaru, v obraze, v barvě měl člověk vidět, co žije v duši. Zvenčí nám má zářit vstříc to, co žije v duši, pak bude člověk pracovat ve smyslu vývoje světa. Na tuto velikou evoluci musíme nesobecky myslet, to je především naše poslání. A naplněno bude, dáme-li vnitřnímu životu zcela proudit do vnějšího světa.

Rudolf Steiner